

981217-1

K životu bytostně náleží aktivita, přesněji aktivní vztah k okolí – život bez okolí je nemožný, nemyslitelný. Život lze pochopit teprve tehdy, když pochopíme myšlenku inkarnace v pojetí křesťanské, ovšem náležitě rozšířené tradice (to neplatí např. o staroindické myšlence reinkarnace, protože tam je inkarnace tím, co musí být překonáno, tedy tím, co je překážkou, nikoliv cílem). Život totiž znamená ustavičné překonávání hranic mezi živou bytostí jako jedincem a jejím okolím, bez něhož se sice nemůže obejít, ale které s ní není spjato bez hraničního přechodu resp. bez cézury, nýbrž od kterého se na jedné straně odděluje a ohraničuje, ale ke kterému zase naopak musí stále znovu získávat přístup (ale zase takový přístup, kterým se nevzdává své samostatnosti a svébytnosti a nestává se nikdy jeho prostou součástí a složkou). Tento vztah k okolí je založen schopností aktivity a reaktivity, jež charakterizují subjekt. Otázkou ovšem je, co je dříve, zda akce, která je s to konstituovat subjekt jako „svůj“, anebo subjekt, který vykonává, provádí své akce. Rozhodující pro řešení této otázky je způsob, jak se subjekt svými akcemi (zaměřenými nejprve do okolí, tj. do osvětí) sám proměňuje, jak se jimi stává teprve sám sebou.

(Písek, 981217-1.)